

denne har det mindste med Handlingen at gøre, finder jeg heller ikke heldigt, ikke just for det Beløbs Skyld, som det kan dreje sig om, men jeg synes, at det vil være lidt unaturligt, at Kommunekassen skal betale til Præsten, uden at der bliver foretaget nogen kirkelig Handling fra Præstens Side. Jeg ved godt, at det kan med Rette gøres gældende, at man ikke uden videre kan fratage Præsterne den Del af deres Embedsindtægter, som dette andrager. Netop derfor vilde jeg sætte Pris paa, om man kunde faa ordnet den omtalte Sag i Forvejen. Nu sagde den højtærede Minister, at det vilde ske ved, at der blev aabnet Adgang til at afløse Offeret. Jeg formoder altsaa, at det skulde være en frivillig Afløsning, men der kan jo da gaa lang Tid hen, inden der bliver foretaget Afløsning. Det kan tænke sig, at Sogneraadet stiller sig uvillig dertil, og det kan ogsaa tænkes, at vedkommende Præst stiller sig uvillig. Blot for at opnaa, at saa vidt muligt alle ville søge Kirken, kunde jeg være tilbøjelig til at sige: Lad saa hellere Kommunekassen betale, selv om det bliver lidt mere, saaledes at der ikke af de vedkommende skal betales noget for den kirkelige Vielse. Det vilde jeg foretrække, selv om vi ikke kunde faa den fuldstændige Afløsning gennemført. Jeg tror, at det er en uheldig Maade, hvorpaa det her er foreslaaet, og jeg tror, at Sogneraadene ville føle det som lidt underligt, at Kommunen skal betale Præsten for en Handling, som han slet ikke udfører, medmindre det blev ens for alle, saa at det stod frit for enhver at komme til Kirken, uden at det var forbundet med Omkostninger.

Det var blot disse Bemærkninger, jeg havde at gøre, idet jeg antager, at Lovforslaget kommer i Udvalg og der vil blive prøvet nærmere. Jeg hører maaske til de Medlemmer af Tinget, der ere mest betænkelige ved at gaa med dertil, men jeg kan, som sagt, overvinde disse Betænklichkeiten, idet jeg godt ser, at der, som Forholdene have udviklet sig, ingen anden Vej er at gaa. Derfor maa jeg dog alligevel bede om, at man vil gøre det saa lempeligt som muligt, saaledes at det gøres saa let som muligt for alle at kunne søge den kirkelige Indvielse, efter at den borgerlige Vielse har fundet Sted.

Justitsministeren (Alberti): Det er naturligvis kun med den største Tilfredsstillelse, jeg har iagttaget den velvillige Maade, hvorpaa ogsaa den Del af Lovfor-

slaget, som nærmest vedrører mig, er bleven modtaget her i det høje Ting, idet der jo hverken i Henseende til Afsnittet om Betingelserne for Ægteskabets Stiftelse eller i Henseende til Ordningen af det borgerlige Ægteskab er blevet rejst principielle Indvendinger. De enkelte Spørgsmaal, der ere blevne rejste, ere jo allesammen nærmest at anse som Detaillspørgsmaal, der kunde tænkes ordnede paa forskellige Maader.

Det ærede Medlem for Storeheddinge (Høgsbro) rejste det Spørgsmaal, om ikke dette Lovforslag burde give ogsaa Moderen til en Person under 25 Aar Ret til at give eller nægte sit Samtykke til Ægteskab, selv om hun lever i Samliv med sin Ægtefælle, Barnets Fader. Det ærede Medlem mente, at man ved det Udtryk, der er brugt i Lovforslaget, Faderen, var gaaet et Skridt tilbage fra den nu bestaaende lovmæssige Tilstand. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Naar Forordningen af 30. April 1824 taler om Samtykke fra Forældrene, er det en Selvfølge — og saaledes er den ogsaa altid bleven forstaaet — at derved sigtes til Samtykke af den, hvem Forældremagten over den paagældende tilkommer eller har tilkommet, og der er Forholdet jo det, at naar begge Forældrene leve, tilkommer og udøves Forældremagten altid af Faderen. Jeg tror ikke, at det vilde være heldigt eller hensigtsmæssigt, om man her vilde opstille en Dualitet, saaledes at den, som er under 25 Aar og vil indgaa Ægteskab, skulde præstere Samtykke baade fra Faderen og Moderen. Det vilde meget let, som det ogsaa af et æret Medlem blev fremført, give Anledning til Rivninger og Uenighed, hvor saadant slet ikke behøves og slet ikke vilde være paa sin Plads. Ganske det samme gælder naturligvis Spørgsmaalet om Stiffaderens Myndighed til at give eller nægte Tilladelse til Ægteskab, idet Forholdet jo er det, at naar Moderen gifter sig igen, gaar Forældremyndigheden over til hendes ny Mand, Stiffaderen.

Det ærede Medlem rejste det Spørgsmaal, om det vilde være rigtigt at vedblive at kræve Dispensationsbevilling for den, som vil ægte sin Fæster eller Moster. Jeg tror, at dette vil være rigtigt. Medens jeg mener, at man meget vel kan ophæve Nødvendigheden af Bevilling i alle de øvrige nu dispensable Grader, tror jeg dog, at der kan siges overordentlig meget for, at man vedbliver at kræve Bevilling, naar